

En knippa grilse från Åtran fiskat på ett 11-fots spö i kol- och borfiber.

Från stålspö till kolfiber

Om bra och dåliga flugspön, om modetrender och kastteknik handlar den här tillbakablick, där **Olof Johansson** med hjälp av sina flugspön speglar drygt tre decenniers flugfiske.

Foto: Olof Johansson

□ □ Som så många andra flugfiskare i min generation har jag Hans Lidman att tacka (eller ge skulden — beroende på sinnesstämning) för att jag började flugfiska. Fiskeentusiasmen var ordentligt grundad sedan länge men den hade fått sitt utlopp i mete och spinnfiske. Ända tills en förständig storasyster skänkte mig Hans Lidmans just utkomna *Det Nappar i Svartån*.

Den boken gav en ny vändning åt mitt fiske. Mitt hemnavatten var Mölndalsån vid Landvetter. På den tiden en tjusig liten å med förfallna kvarnar, ljusa sandbottnar under klara glittrande strömstryk och en inte föraktlig öringstam. Det var inget problem att identifiera Lidmans Svartån med Mölndalsån. Inte heller att tänka sig Mölndalsåns öringar stiga ur de mörka höljorna under algrenarna och ta flugan med lidmanskt pulsande vak.

Sanningen att säga hade jag nästan gett upp om att kunna fånga öring i ån. Någon enstaka hade jag fått på spinnare eller

mask. När jag i dag läser experter som säger att maskmetare kan fiska ut öringen i en liten å, önskar jag att de fått pröva saken i Mölndalsån på den tiden där var gott om öring. T.ex. under bron vid kyrkan i Landvetter, där det alltid stod 4–5 öringar. Jag metade på dem under dessa skollovssomrar nästan dagligen, både uppströms och nedströms men enda gången jag fick en av dem var när jag lät en levande gräshoppa drifva med strömmen in under bron.

Här öppnade Hans Lidman dörren till ett helt nytt sätt att fiska. Ett fiske som inte bara verkade otroligt spännande utan också otroligt väl lämpat för åns öringar. En flugutrustning blev omgående mitt prioriterade sparmål.

Första flugspöt skulle krävt en långvarig sparnit. Flugspön var inte billiga år 1951 och knappast något som en 13-åring kunde impulsköpa. Men för en gångs skull var vägen tillrättalagd för flugfiskeaspiranten. Varuhuset Ferdinand Lundquist, av senti-

da göteborgare känt som NK, hade en fin sortering flugfiskegrejor som tydligen inte rört sig tillräckligt. I varje fall skulle den bort och fina Hardy- och Arjon-spön slumpades för halva priset. Dom spöna var fortfarande för dyra men för 26 kronor blev jag ägare till ett niofots flugspö av bronzerat stålrör med gängade skruvdelningar. Med spöt följde en grön jämntjock silkelina i en viktklass som väl idag skulle klassats som nr 7 men som då betecknades med bokstaven C.

Pengarna räckte också till en uppsättning fina Hardyflugor — 15 öre för de våta och 25 för de torra. Däremot inte till en flugrulle. Spinnrullen fick göra tjänst som flugrulle och eftersom den skulle hänga under handtaget och inte gick att montera bak-och-fram, fick jag veva den med vänsterhanden — en vana som jag behållit än i dag.

Med dagens mått var det där första stålspöt antagligen rätt förskräckligt. Det var tungt och svajigt och level-linan skulle naturligtvis inte heller ha godkänts av moderna fiskare. Men det fungerade och öppnade en helt ny värld av fiskeupplevelser.

Jag minns tydligt premiärfisket. På forsacken vid det gamla kvarndämet i Skällared hade jag tidigare sett en skaplig öring vaka. Dit styrde jag med mina nya

grejor. Öringen var kvar. Klart synlig stod den i det blanka suget ovanför fallet, svajande i strömmen på mörka fenor.

Dold av dammvallen lyckades jag få ut en våt Coachman, mirakulöst nog utan att skrämma fisken. Fascinerad såg jag öringen vika åt sidan, öppna munnen och ta flugan.

Jag vill minnas att öringen vägde sex hekto och att den var världens vackraste fisk.

Två säsonger höll stålspöt innan det bröts under ivrigt luftkastande för att nå ut till några vakande herrar i Dalälven under landsvägsbron i Dala-Järna. Innan dess hade det gett mig några fina öringar i hemmavattnet, bland annat en sällsynt vacker 1,2 kilos fisk med intensiv citrongul buk och få men stora prickar. Min utrustning var visserligen eländig men den dög gott i den lilla, smala Mölndalsån där ett tiometerskast var det längsta man någonsin behövde. Försiktigt uppträdande, perfekt kunskap om öringens ståndplatser, kombinerat med brinnande entusiasm kompenserade mer än nog för den dåliga utrustningen. En lärdom som jag ibland haft anledning att reflektera över. I varje

fall tror jag inte att mitt fiskeresultat i detta smala vattendrag skulle ha blivit bättre om jag haft förmånen att starta min fiskekarriär med ett lätt kolfiberspö, taperad lina och moderna flugmönster.

Stålspöts tid ute

När spöt med en skarp knall knäcktes vid Dalälven var redan stålets roll som spömaterial överspelad. Något lyckat alternativ till splitcane för flugspön utgjorde det aldrig. Det var för tungt och slappt i aktionen. Däremot byggdes hyfsade enhands spinnspön i stålrör och i början av femtiotalet dominerade stålspöna bland korta spinnspön. Men glasfibern var redan på väg. Shakespeare introducerade sina wonderrod strax efter krigsslutet och 1949 hade flera amerikanska tillverkare glasfiberspön på marknaden. Det skulle dock dröja några år innan vi fick se dem på svenska diskar.

Mitt nästa flugspö blev heller inte ett glasfiberspö utan ett franskt cane-bygge — en niofotare med kvick, precis aktion. Om jag inte minns fel var märket *Brap*. Säkert var det ett fint spö — för ursprungspriset

var 106 kronor. Det gick dock för 48 kronor i den ännu pågående utförsäljningen hos Ferdinand Lundquist.

Jag hade varken erfarenhet eller kunskap att bedöma ett spös egenskaper men märkte omedelbart att kastlängden ökade något. Till det bidrog givetvis också att jag fått tag i en begagnad taperad silkelina. Äntligen fick också spinnrullen återgå till sin ursprungliga tjänst sedan DAM kommit ut på marknaden med en prisbillig flugrulle.

Den bättre utrustningen motsvarades av ett verkligt behov att kunna kasta längre. En stor del av de mindre öringar jag fått i ån hade jag transporterat i en spann av segelduk till Furutjärn, en tjugisig liten skogssjö söder om Landvetter. Där trivdes de förträffligt, och prickade under sommarkvällarna tjärnens yta med vak. Fisket där ställde emellertid helt andra krav på kastförmågan än i ån där jag alltid kunde smyga stationära öringar in på livet och presentera en fluga med korta uppströms kast. Även med mitt spänstiga franska spö och taperade lina hade jag stora svårigheter att återfånga öringarna i tjärnen. Det var bara när de i kvällningen betade inne

Vid allt nedströms våtflugefiske är det viktigt att kunna vinkla linan ut över vattnet. Här demonstrerar Jan Johansson, Varberg, vad ett 12 fots kolfiberspö förmår. Så långa enhandsspön är dock inte för var man. De fordrar en stark handled.

Pezon & Michels Skish med fin öring från Sävåån. Under en period gjorde de franska spöbyggarna ypperliga flugspön.

mellan näckrosor och vasstrån som jag lätt kunde nå dem.

Ännu skulle det dröja länge innan sjöflugfisket utvecklades som egen gren inom flugfisket med speciella långkastande spön och linor och driven kastteknik. Problemet med att ta öringen på långt distans skulle jag möta igen några år senare och då tackla det mer framgångsrikt.

Första glasspöt mitt bästa

Det franska spöt varade bara två säsonger. Det knäcktes under framträngande genom ett snärje av hassel och al vid ån. Året var 1955 och det var nu äntligen dags att bekanta sig med ett spö i glasfiber. Det blev ett mörkgrönt 8 1/2 fots *True Temper*. Inget glamoröst spö precis men ett slitstarkt arbetsredskap som gjorde god tjänst de närmaste åren. Jag kan lugnt säga att det är det enda flugspö i glasfiber jag accepterat utan invändningar. Men det berodde inte på att spöt var bra utan på att jag ännu inte hade erfärit hur bra ett förstklassigt canespö kunde vara. Att så många flugfiskare så fort och så reservationslöst nappade på glasfibern berodde säkerligen på samma brist på referenser. Därtill var standarden på kasttekniken mycket lägre i slutet av femtioalet än vad den är i dag. Ganska få flugfiskare hade tillräckligt driven kasttek-

nik för att kunna upptäcka den stora skillnaden i prestanda mellan ett dåtida glasfiberspö och ett bra splitcanespö. Flertalet tyckte liksom jag att glasspöt gjorde jobbet lika bra som träspöt och dessutom till ett lägre pris.

Visserligen förbättrades stadigt glasspöna men det skulle dröja ända till mitten av 70-talet och framkomsten av tunnare glasfiberkvaliteter som S-glas och E-glas, bättre bindmedel och tillverkningsteknik innan glasfiberspöna kunde tävla med canespöna — men då hade redan kolfibern börjat sitt segertåg som överlägset material för flugspön.

Mer krävande vatten

1956 övergav jag Mölndalsån och flyttade mitt fiske till Sällskapet Sportfiskarnas sträcka i Sävåån mellan Floda och Stenkullen. Det var ett större och mer krävande vatten. Öringen var också större och mycket klurigare att tas med. Massiva sländsvärmningar förekom periodiskt och lockade fram intensiva rajser av ofta superselektiv öring. Detta var en ny erfarenhet. I Mölndalsån spelade det sällan någon roll vilka flugor jag visade öringen. Skedde det bara mjukt och försiktigt utan att fisken blev misstänksam, så tog den oftast. I Sävåån däremot kunde en öring refusera

fluga efter fluga samtidigt som den lugnt fortsatte att plocka insekter från vattnet. Det var inte nog med en bra presentation — det krävdes ofta också en speciell fluga för resultat.

Sävåns selektiva öringar ledde in på flugbindning. Det fanns då ingen svensk redskapshandlare som förde flugbindningsmaterial. Jag hade just börjat jobba hos Strömwalls Sportfiske i Göteborg och fick fria händer av Hugo Strömwall att lägga upp ett sortiment material. Att den satsningen skulle bli lyckad och att flugbindandet på några år skulle sprida sig som en epidemi bland alla flugfiskare i landet kunde ingen ana då i slutet av 50-talet. Allra minst de gamla strömwallskunder som minns starten med hela flugbindarsortimentet inrymt i ett dussin skokartonger.

Pezon & Michel

Arbetet i redskapsbranschen gav mig möjligheter att värdera det mesta i spövåg som fanns på marknaden. True Temperspöt pensionerades 1960 och ersattes med ett Pezon & Michel *Skish*. Charles Ritz hade ett par år tidigare publicerat sitt fascinerande verk *A Fly Fishers Life* och många flugfiskare var nyfikna på den serie *Parabolic* spön som Ritz designat.

Även om inte alla föll för parabolicspöna måste jag erkänna att mitt *Skish* var så nära det perfekta jag tror man kan komma med splitcane. Det var eller är — för spöt lever fortfarande ett aktivt liv — 8 1/2 fot och bär lika bra en lina i klass 6 eller 7. Det är tvädelat med förskjutna holkar d.v.s. toppdelen är längre än underdelen. Aktionen är naturligtvis djup och kraftfull nog att driva en lina i långa kast men känslig nog att ge precisa korthållskast.

Pezon & Michel canespön har inget vidare rykte i dag. Det påstås att det inträffade en kvalitetsförsämring under sextioalet i samband med att Charles Ritz och hans flugfiskevänners inflytande upphörde. Det kanske stämmer. I varje fall var P&M ett ansett namn bland Europas flugfiskare i slutet av 50-talet. Spön som *Parabolic PPP*, *Parabolic Supreme*, *Sawyer Greased Line* och *Sawyer Nymph* såldes det åtskilliga av.

Mitt eget *Parabolic Skish* har tagit musten ur några hundra kilo fisk. Det var det spöt jag hade när jag i högvatten i Costelloe River ute på Connemaras steniga hedland fick två nystigna fyrakiloslaxar på flytlina och Black Pennel i storlek 10. Det var också det spöt jag hade när jag i en dryg halvtimme drillade en jätteöring i en av

Storåns nedersta håar. Öringen, som troligen väjde omkring tre kilo, avgjorde kampen med att i maklig takt simma tvärs över den 100 meter breda hån och knäcka tafsen i vassen på andra sidan. Skishspöt har tjänat vid Finnmarksviddas röding- och harrvatten, i hemtrakternas rotenonvatten men framför allt har det slitits i otaliga timmar över Sävveåns vakande öringar. Det har fått jobba hårt och om det i dag vore utkastat och krokigt skulle jag säga att det vore förklarligt och att det ändå varit ett bra spö. Men faktiskt är det spikrakt och lika spänstigt som när det var nytt.

Den goda erfarenheten av Pezon & Michel gjorde att jag köpte ännu ett, denna gång ett 8 fots *Nymph*. Inte det Sawyer-designade *Sawyer Nymph*, som jag alltid tyckt vara ett sällsynt misslyckat spö, utan ett av P&M's egen version. Spöt hade samma aktionskurva som Skish-spöt men mjukare. Linklassen var 5 vilket då ansågs som det lättast praktiskt användbara, en åsikt som jag nog tycker är lika välgrundad i dag även om det vimlar av förespråkare för spön i klass 3-4. I varje fall insåg jag snart att *Nymph* var ett spö främst för små vatten och vindstilla dagar. För all-round flugfiske i strömvatten och småsjöar vill jag ha en utrustning i klass 7.

Myggspön

En firma som fram till början av 60-talet gjorde utmärkta canespön var Milward. Överste Milward brukade besöka Strömwall's en gång om året. Han var en rödbrusig engelsk gentleman som hellre pratade fiske än affärer. Vi hade emellertid en ganska god kollektion av företagens flugspön som alla var mycket välgjorda och med traditionell engelsk aktion.

Milward var dock inte främmande för nya spötyper. Just då rasade myggspöflugan som värst i USA och England inspirerad av främst Lee Wulff och Arnold Gingrich som skrev vackert och övertygande om flugspön på sex eller sju fot. Jag tyckte det lät spännande och när Milward visade upp ett läckert sjufots spö i klass fem skaffade jag mig genast ett.

Jag har fortfarande kvar Milwards *Flylite* och det är nästan inte använt. Jag fann helt enkelt inte ett enda vatten eller en enda fiskesituation där det var en fördel att använda ett så kort och lätt spö. Ett sådant spö kan försvaras om man tror att sporten i fisket förbättras genom att man medvetet gör det svårare för sig. Men då är man inne på en linje som slutar i absurditeter som Lee Wulff's demonstrationer av flugfiske utan något spö alls.

Specialspö för långa kast

Sävveån var ett härligt flugvatten. I början av sextioalet måste det ha varit ett av sydsveriges bästa, något som kan vara svårt att tro för den som i dag löser ett fiskekort hos Lerums Fritidskontor och tar till ån med flugspö. Ån ser likadan ut i dag — men av öringen finns bara ett litet restbestånd.

Särskilt spännande var Stora Präst-

gårdshöljan. I övre delen av hóljan, just där vågorna från forsen stillnar, brukade det stå ett koppel verkligt stora öringar. Under juni när stora dagsländor och gula bäcksländor yrde över ytan kunde man se riktiga grisar rulla ute i strömmen. Jag slet som ett djur för att nå ut men kasthållet var oftast för stort.

Bland de många bekantskaper jag fick genom jobbet i redskapshandeln fanns

Under nio år försvarade *greenheartspöt* med framgång sin ställning som favoritspö för laxfiske med flytlina. Det presterade mer än något cane- och glasspö men när kolfibern kom var dess tid ute.

också några duktiga castingkillar. Med deras hjälp finslipade jag dubbeldraget, skraddarsydde en fluglina med extra tunn skjutlina och kom över ett begagnad *Hardy Tournament* av hålbbyggd cane med kärna av balsaträ. Nu var jag rustad för Prästgårdshöljans stora öringar. Under en oförlömlig vecka fick jag fyra kvällar i rad öringar i storlek 1,4–1,6 kilo på torrfluga. Ett par särskilt vilda exemplar slet tafsen efter tjurrusningar över hela höljan.

Tournamentspöt var inget trevligt spö att fiska med, därtill var det alltför styvt och snabbt. Jag upptäckte också att det inte längre behövdes. Kastträningen — med framför allt förbättrad timing i kastet — gjorde att jag kunde behärska mycket längre lina med vilken utrustning som helst. Jag hade trott att min vanliga utrustning var för lätt och att det var därför jag inte nådde ut till Prästgårdshöljans öringar, men i stället var det kasttekniken som brast.

Greenheartspön

Jag fick anledning att fundera över vilken viktig roll kasttekniken spelar för att få ut maximalt ur ett spö, när jag något senare började leta efter det perfekta laxspöt.

1960 blev jag medlem i Hallands Sportfiskeklubb som har några för fluga idealiska laxfiskesträckor i Åtran. Strömmarna är visserligen ganska mäktiga, men laxen

är mest i storlek 2–8 kilo och fisket är ett utpräglat flytlinefiske med små flugor. Alla fiskar därför med enhandsspö.

Mitt första spö för åtranlaxen blev Tournamentspöt och ett *Konkurens B*, Hörgårds gamla storsäljare får tävlingskastare och norska havsöringsfiskare. Två spön som kastade långt nog och var kraftiga nog för laxfiske, men de saknade liksom alla korta snabba spön förmåga att styra ut kastet över strömmen. I laxfiske fordras ofta att bakkastet läggs parallellt med stranden för att undvika stenar och buskar, medan framkastet måste läggas i 45–70° vinkel ut över strömmen — och detta skall ske i kast som ofta måste placera flugan 20–25 meter bort.

I princip är laxfiske ett enkelt nedströms våtflugfiske. Jag förstod att det rätta spöt därför borde vara något i stil med vad som förr kallades spö med våtflugeaktion. I dag är det knappast någon som skiljer på torrfluge- och våtflugeaktion men en gång i tiden sågs det som viktig klassindelning och det av goda skäl. Innan flytlina, effektiva torrflugeoljor och modern kastteknik hade gjort torrfluge- och uppströmsfiske enkelt och populärt, var den viktigaste flugfiskeformen nedströmsfiske med våtfluga. Precis som laxfiskaren hade man behov av spön som kunde vinkla linan ut över strömmen.

Mitt nästa laxspö klarade det jobbet

bättre. Det var ett Hörgårds *Lågen* på 10 1/2 fot, tredelat i splitcane. Enligt tillverkarna skulle det ha en djup helaktion, men det stämde dåligt. Toppdelen på *Lågen*-spöt fick bära alltför stor del av bördan och under två säsonger fiskade jag ut två spön. Topparna tappade helt enkelt spänsten och blev slappa och krokiga.

Ett tag fiskade jag med ett elva fots *Hardy Wye*. Det var ett underbart enhandsspö för laxfiske men i tyngsta laget för långa fiskedagar.

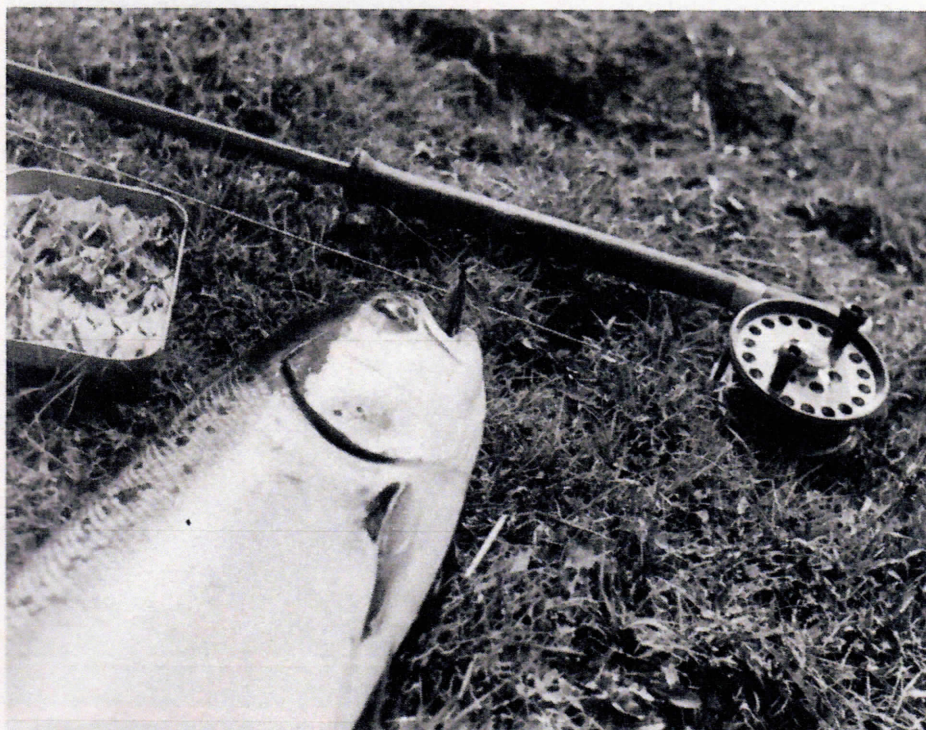
Vid det laget hade jag läst ett antal engelska verk om laxfiske där författarna unisont prisade greenheart, indiskt lagerträ, som bästa material för laxspön. Greenheartspöna hade då för länge sedan försvunnit från svenska fiskares arsenal. Dessa spön av massivt svarvat trä ansågs vara alltför tunga och dessutom sköra och benägna att knäckas.

Jag fick emellertid kontakt med en skotsk spöbyggare *J. Somer & Son* i Aberdeen som fortfarande tillverkade greenheartspön och beställde ett *Vibration* i 10 1/2 fots längd. Spöt levererades lagom till säsongen 65. Det var en pärla av skönhet med en härlig lyster i trä och fint arbetade splicade delningar.

Det tog emellertid lång tid innan jag kom överens med spöt. Efter de första försöken var jag beredd att avskrika det som omöjligt, tungt och slapt. Först när jag fiskat sönder mitt ordinarie *Lågen*spöt och tvingades gå med greenheartspöt i ett par dagar i sträck började jag inse att *Vibration* hade dolda resurser. Ett och annat kast gick fram på ett sätt som överraskade mig.

Vad det hela rörde sig om var att greenheartspöt krävde en annorlunda kaststil. När man fiskar länge med ett spö nöter man in ett rörelsemönster och en timing som till slut sitter i ryggmärgen. Utan att man behöver tänka på det utför vänsterhanden de dragningar i linan och kastarmen de manipulationer med spöt som fordras för ett bra kast och en mjuk störningsfri presentation av flugan. När man byter till ett spö med annorlunda aktion fungerar inte dessa reflexer. Ofta får då spöt skulden. Detta är något alla testfiskare måste vara medvetna om. Första intrycket av ett spö kan vara helt missvisande. Det fordras några dagars fiske innan man kan säga vad ett spö egentligen går för.

När jag väl blivit intrimmad på greenheartspöt insåg jag att det var det idealiska spöt för laxfiske. Det lyfte en lång lina och styrde ut linan i brantare vinkel över älven än något spö jag tidigare använt. Spöt var tungt, men kastrytmen så lugn och avspänd att det aldrig blev tröttande.

Hardys Tournament kastade långt nog och var kraftigt nog för laxfiske men ändå helt olämpligt för enhands laxfiske.

1966 tog jag i Ätran och på Irland över 40 laxar på mitt första greenheartspö. Då upptäckte jag också materialets främsta nackdel. Det trötts fort. Två säsongers hårt fiske räckte för att suga musten ur det. Fram till 1974 då kolfibern kom hade jag fiskat slut på tre av Somer & Sons Vibrationsspön. Men om jag bortser från materialets benägenhet att relativt snabbt trötts, måste jag nog säga att det gamla greenheartspöts död i Sverige kom för tidigt. Trots stundtals mycket brutala tag med besvärliga laxar eller häftiga dubbeldragskast knäcktes aldrig något av spöna.

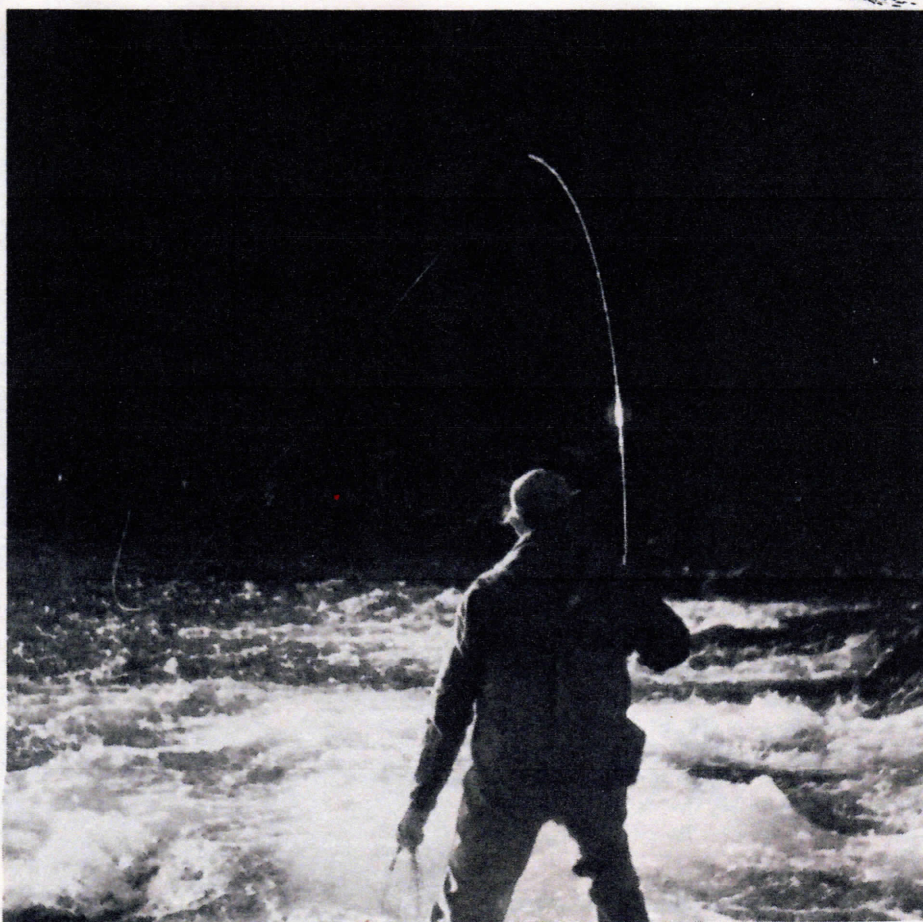
Jag skaffade mig också ett greenheartspö i öringklass. Det var ett Hardy Hotspur från 20—30-talet med två toppar. Spöt var 10 1/2 fot och i linklass IEI vilket väl enligt modern AFTM klassning motsvaras av nr 5. Det här spöt var en sällsam upplevelse att kasta och fiska med. Kastrytmen var så lugn och avspänd och linan flöt fram genom luften i så fylliga bukter att det föreföll som om kastningen skedde utan påverkan av tyngdlagen. Inte förrän jag ett tiotal år senare fick känna på ett av de första extra långa kolfiberspöna i lätt linklass skulle jag uppleva ett spö som var lika behagfullt att kasta med. Hotspur var heller inget dåligt fiskespö. Det kastade precis och mjukt och med tillräcklig längd. Bara när det blåste var det hopplöst. Jag fick en öring på 1,2 i Säveån på det här spöt, men när jag råkade slå av en topp mot en algren lät jag det få en permanent plats på väggen. När allt kom omkring var det ju ett museiföremål redan när jag köpte det.

Jag skaffade också ytterligare några laxspön i cane och glasfiber men inget av dem kunde mäta sig med greenheartspöt för detta speciella fiske.

Kolfiberåldern

Med kolfibern kom möjligheten att bygga bättre och annorlunda flugspön. Framför allt kunde man nu tillverka långa spön för lätta linklasser. Många flugfiskare upptäckte att spön på 10–11 fot i lätt linklass utgjorde suveräna verktyg som medger eleganta kast och fin flugpresentation. De har dessutom värdefulla fördelar i form av effektivare krokning och drillning av fisken. I lite tyngre linklasser är dessa längre spön idealiska vid insjön och kusten där det ofta gäller att slå linan igenom vinden eller driva ut en tung streamer.

Det är intressant att notera att kolfibern kom just när canespöt upplevde en renässans. 1974 hade vi i FJ en artikel med rubriken **Renässans för Kolfiberspöt**. In-

Flugfiskare i Säveån.

tervjuer med tillverkare av canespön visade att alla hade märkt en ökad efterfrågan och planerade att öka produktionen. Insikten att ett glasfiberspö inte kunde tävla med ett bra canespö hade tydligen brett ut sig bland flugfiskare världen över. Denna uppgång för träspöt kom av sig när kolfiberspöna lanserades och sportfiskarna upptäckte vilka resurser det nya materialet besatt.

Mina greenheartspön hängdes undan så snart jag fått mitt första långa kolfiberspö i handen. Det var ett engelskt *Yorkshire* 10 1/2 fot från Mackenzie-Philps för klass 8-9, som gav mig allt det jag vant mig vid att få från greenheartspöt — och lite till. Det har under åren ersatts med ännu bättre kolfiberspön och med spön som peppats upp med borfiber i klingan.

Det är ingen tvekan om att vi i dag har möjlighet att få spön som är bra nära det perfekta. Det finns flugspön för alla situationer från hårda klass 13-spön för grov havsfisk till korta, lätta spön för vindskyddade smååar. Jag undrar om flugspöna kan bli så mycket bättre. Problemet är väl närmast att undvika de extrema modetren-

terna och att välja det spö som bäst passar det egna vattnet och den egna fiskesituationen.

Vad som däremot behövs är ökad förståelse för flugkastets dynamik. De perfekta flugspöna hjälper inte stort om kasttekniken brister. Glädjande är därför att det kommer fram allt fler instruktörer i flugfiske. Det kan ta år för en ensam fiskare att finslipa sin teknik. Med hjälp av en erfaren instruktör kan de värsta felgreppen hyvlas av på en vecka.

Många saknar det personliga arbetet och levande materialet som ligger bakom träspöna. De moderna spöna i armerad plast är knappast tacksamma objekt för någon känslomhet. Visserligen finns det fortfarande gott om spöbyggare som hyvlar till canespön och många flugfiskare är fortfarande fascinerade av den tradition och ägarglädje dessa representerar. Men kallt sett har de nog spelat ut sin roll för praktiskt fiske. Det är roligt att äga ett sådant spö, signerat av en mästare på träspön, men det är effektivare att fiska med ett serieproducerat spö av kolfiber och plast.